

Zeflemeaua

APARE ODATA PE SĂPTĂMÂNĂ

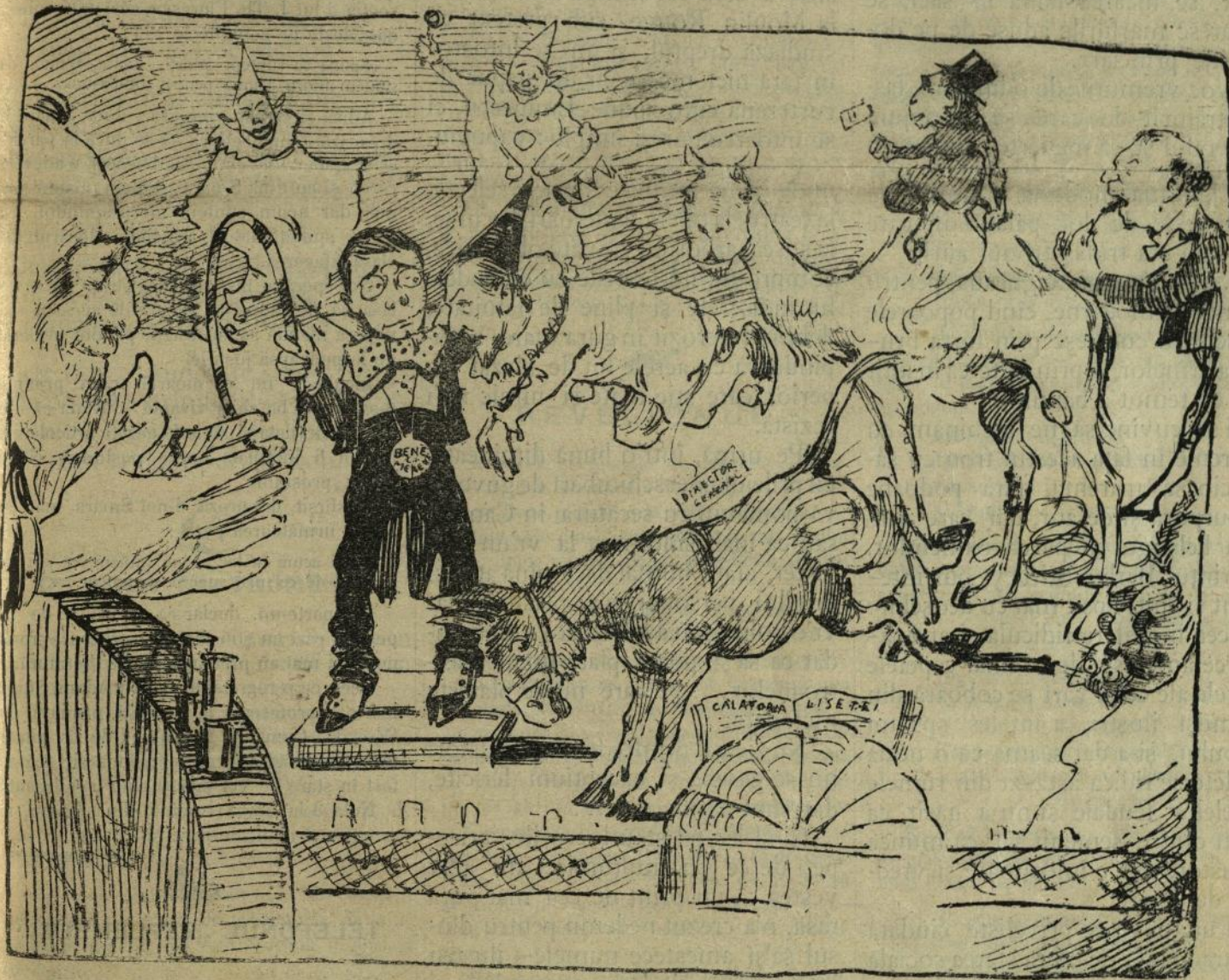
Orî-ce corespondență pentru redacție sau
administrație se va adresă :
PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :
GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și recla-
melor, după invoială.

CIRC, PANORAMĂ, MENAGERIE, SCAMATORIE ȘI TEATRU NAȚIONAL

La reprezentația Călătoriei Lițetei. D. Sihleanu face un salt mortal pe măgar. Brezeanu face pe August cel prost, Liciu pe scamatorul, alții pe clovni, pe maimuțele, etc., etc. ; iar teatrul face artă dramatică națională. Conu Petrache Grădișteanu aplaudă.

PRĂVĂLIA PRINȚULUI ȘTIRBEY

Prințul Barbu Știrbey, unul din cele mai veritabile și mai vechi blasoane ale aristocrației românești, a deschis în calea Victoriei un magazin unde se vînd făinuri, vată, miere, fructe, vinuri și diferite produse agricole.

Să nu credeți că e o născocire glumeață; știrea e foarte adevărată și am auzit-o cu plăcere de la o persoană tot-d'a-una bine informată despre ceea-ce privește mișcarea noastră comercială.

Din vechea sală de gardă a palatului moșului său, tostul Domnitor al Valahiei, prințul Barbu Știrbey a făcut o prăvălie, o vulgară prăvălie.

Acolo unde răsunașii pașii curti-zanilor și ai lacheilor său zăngănitul armelor, acum se dă cep boloboacelor, se încarcă făina în saci, se cîntăresc mărfurile aduse de pe domeniile princiare.

Evoc vremurile de odinioară, faptul strălucit de care se nconjură Voevodul și, să mă ierte Dumnezeu dacă îndar știți, dar mi se pare că teigheaua modestă și umilă nu necinstește de loc palatul în care altă dată sta trufaș tronul aurit.

E și ea un tron teigheaua, pentru vremurile moderne, cînd popoarele nu se mai cuceresc prin forța brutală a armelor, ci prin puterea însutit mai de temut a banului.

Și se cuvîne să ne închinăm cu smerenie în fața acestui tron cu sărăcicioasă aparență, fără podoabe de purpură și de aur, dar care asigură belșugul și pacea oamenilor.

Prințul Barbu Știrbey, om inteligent și cult, lipsit mai cu deosebire de acea îngînfare ridiculă și antipatică ce ametește de ordinar capetele ușurele ale celor cari se coboară din strămoși iluștri, a înțeles spiritul timpului, și-a dat seama că o nouă noblețe se ridică astăzi din ruinele castelelor feudale și nu a găsit, ca mulți dintre semenii săi, că munca negustorească e înjositoare și vrednică de dispreț.

Ia uitați-vă ce priveliște ciudată și paradoxală ne oferă starea socială de azi, încă nestatornică bine pe temelii solide, în urma recentelor frămîntări revoluționare:

Vedeți prinți de sînge cari nu

socotesc desonorant să și întrebuinteze inteligența lor în comerț, industrie sau agricultură, și vedeți pe de altă parte băieți eșiți din viața de negustori get-beget cari consideră ca o înjosire cariera ce-a procurat părinților lor și lor înși-le o stare materială prosperă și un nume stimat.

Spuneți flacăului unui Hagi Tănase oare-care să continue comerțul de bacanie ori brașovenie al tatălui său. Potrivindu-și monoculul cu un gest afectat și comic, domnișorul vă va «toază» foarte «ofuscă», apoi vă va răspunde:

— Fi donc, moncher! voyez vous un homme comme moi dans cette sâle boutique? Allons, c'est de la blague, mon vieux!..

Băiatul lui Hagi Tănase își schimbă numele în Michel H. Athanassio, pleacă la Paris unde «gaspiază» averea babachi cu cocotele de la Moulin Rouge, sub pretext că studiază dreptul, și nu se întoarce în țară nici măcar cu un papuc de curtezană cum spune Eminescu, ci se întoarce pur și simplu: papugiū.

Îl întîlniți apoi în toate locurile unde își dă întîlnire lumea selectă, la teatru, la operă, la serbări, la curse, la șosea, arborînd cravate obraznice, compromițînd femeile cu ochiadele lui indiscrete și pline de fatuitate, debitînd nerozii în gura mare, sdrobîndu-vă cu aerele lui de blazat superior care știe toate și nimic nu i rezistă.

Pe urmă, într-o bună dimineață, cu prilejul unei schimbări de guvern, vă pomeniți cu secătura în Camera saū ca înalt sinecurist la vr'un ministru, afară numai dacă pînă atunci nobilul personaj n'a plastografiat vr'o poliță saū a falsificat vr'un mandat ca să și poată plăti luxul plastroanelor... pe care nu le plătește niciodată.

Nu zic că printre fiii de negustori nu se găsesc și excepțiuni fericite, dar sunt așa de rare...

Cînd ast-fel staū lucrurile, pricepeți de ce cu mulțumire am aflat vestea că un prinț de cea mai pură rasă, n'a crezut nedemn pentru dînsul să și amestece numele-i ilustru într-o întreprindere comercială și industrială.

George Ranetti

CRIMELE D-NEI SMARA

Un ziar bucureștean, de sigur cu intenția ca să compromită pe d-na Smara, publică o bucată în proză datorită acestei fecunde pene.

În această porție de spanac, d-na Smara face, între altele, următoarea gravă mărturisire:

«Da, mărturisesc, scumpul meu iubit, că noi, de bună voie, am ucis totul, totul pînă și iubirea, care ni se părea în veci nemuritoare».

Și mai spune:

«... fugim, suntem criminalii cari d'am putea, am ascunde în fundul pămîntului crima noastră».

Atragem atenția d-lui judecător de instrucție J. Th. Florescu asupra acestor destăinuri.

Era știut că d-na Smara asasinase publicul de la Ateneu și pe cititorii gazetelor la cari a colaborat, dar după cit se vede a mai comis și alte crime dimpreună cu un complice al cărui nume nu l divulgă. (N'o fi badea Cârțan?)

Cerem justiției să puie mîna pe periculoșii neigășii cari declară că vor să fugă și să se ascundă, pentru a scăpa de urmările faptelor lor nelegiuite.

Dar d-na Smara a prevăzut probabil intervenția d-lui J. Th. Florescu, căci iată cum îl dăscălește pe complicele său:

«Spune că suntem morți, iubite, spune, da, suntem morți acuma pentru tot-d'a-una...»

Adică șiretenia vine așa: d-na Smara își dresează complicele ca să se ducă la parchet și să spună: «Domnilor judecători, e adevărat că eu și cu d-na Smara suntem niște criminali, dar acum suntem morți amîndoi, astfel că sunteți datorți a mchide dosarul și a clasa afacerea».

Noi sperăm, însă, că magistrații nu se vor lăsa să fie induși în eroare de această manoperă menită să sustragă pe doi șclerați de la pedeapsa justiției.

Inculpați nu e moartă, cum pretinde d-sa, e vie, ba chiar vivanță, dovadă că umblă cu bicicleta și serie la gazete articole cari nu pot fi intitulate opere postume, ci cel mult: prostume.

În sfîrșit, din proza d-nei Smara mai eulegem următoarea perlă:

«... și acum în loc să ne stimăm că am fost în stare de cel mai sublim sentiment...».

Din parte-mi, declar că nu stîmez de loc pe acei cari nu știu nici să vorbească românește și mai aū pretenția că fac literatură.

Ceea ce e regretabil, e că madam Smara mai e și profesoară la o școală primară din Capitală. Cum s'o fi tăvălind de ris mîcelelevele cînd vād că profesoara lor scrie «că am fost în stare de cel mai sublim sentiment»!

Nota 3 la limba romînă, d-nă Smara, nu meriți mai mult, ne pare rău.

Delacoperativa

TELEFONUL „ZEFLEMELEI“

Cititorii cari ne-aū trimis diverse manuscrise sunt rugați să aștepte răspunsul în numărul viitor, cînd vom reinfința și cadourile «Zeflemelei» suspendate pe timpul srbătorilor.

VINERÎ SEARA LA ATENEÛ...

...Deci miine o să se petreacă
Mai fain ca la revelion, —
Căci miine, precum știți, se joacă
«Taman la pont» de Marion.

De public n'o să mai încapă
Al Ateneului salon,
Cind la 8 ore o să nceapă
«Taman la pont» de Marion.

De nu ar fi prizonieră,
Ar alerga chiar și miss Ston
La minunata premieră
«Taman la pont» de Marion.

Victoria acestei piese
Va fi à la Napoleon,
Va repurta mii de succese
«Taman la pont» de Marion.

Artiste ce-au pe vino'ncoace
Și-artiști din cei mai cu fason
Veni-vor miine ca să joace
«Taman la pont» de Marion.

Chiar dacă m'ar costa biletul
Mai mult de cât un milion,
Tot aș vedea—să mi fac tabietul—
«Taman la pont» de Marion.

Da'i efin prețul de intrare
Chiar pentru cel mai Harpagon;
Nu va da iama'n buzunare
«Taman la pont» de Marion.

Veți ride cu modeste sume
Pin'o să vă strimbați — pardon —
La piesa cea mai șic din lume:
«Taman la pont» de Marion.

DR. ZOLA TH. THOMESCU

Precum — vorba lui Caragiale — avem
și noi faliții noștri, tot ast-fel avem și
noi afacerea Dreyfus a noastră.

Descoperirea aceasta senzațională a fă-
cut-o d. dr. Thoma I. Thomescu, cu-
noscutul specialist în automobile și alte
maladii ale secolului.

Înainte de-a ne revela grozăvia, d.
doctor începe a spune ast-fel într'un ar-
ticol publicat de «Adevărul»:

«In toate cestiuile am obiceiul constant
de a pleca de la simplu la compus, de la a-
naliză la sinteză, azi voi proceda în același
mod».

Și apoi povestește cazul. E vorba de
un domn Soare Oprea căruia niște ex-
perți medicali, numiți de tribunal spre a
se pronunța asupra punerii lui sub in-
terdicție, i-au luat încă un supliment de

banî peste suma fixată de tribunal pentru
consultația ce li se cere.

După ce v'am pus în curent cu chestia,
să dăm cuvîntul d-lui dr. Thoma Tho-
mescu care procedează ast-fel de la simplu
la compus, de la analiză la sinteză:

Ei da, d-lor experți hipocrași, afacerea e
foarte interesantă, e poate unică în genul
ei, și ne va trebui poate mult pentru a des-
vălui tot întinericul acestei afaceri: repet
decî, nu voi depune armele în această luptă
pînă ce acest întineric nu va dispăre, pînă ce
dreptatea nu se va face, voi urmări cu a-
ceeași tenacitate cu care Zola în faimoasa
serisoare intitulată «j'accuse» n'a încetat
lupta pînă ce Dreyfus n'a fost scos din întu-
nericul insulei «Le Diable».

Iată-l pe d. dr. Thoma Thomescu tran-
sformat în Zola și pe d. Soare Oprea în
Dreyfus!

De și d. dr. n'a scris romané ci numai
rețete, cel puțin pînă acum, tot este o
asemănare între d-sa și celebrul literat
francez: amîndorura le place automobilul
și, pe lingă asta, Zola ca și d. doctor este
tot Thoma... necredinciosul în ceea-ce
privește afacerile justiției.

Nu ne îndoim că d. dr. Thomescu,
dacă nu va depune armele sale (bisturiul
și clistirul?) și dacă va urmări afacerea
cu aceeași tenacitate ca Zola, va face să
dispară întinericul. De altminteri, e im-
posibil să nu se facă lumină într'o afacere
în care un Soare joacă rolul principal.

Da, domnilor, dreptatea va triumfa și
d. Soare Oprea va fi scos din insula Dra-
cului, pardon de sub interdicție, de și d.
dr. Thomescu are adversari, ca și Zola, de
aceia cari Oprea Soarele ca să nu se facă
lumină.

TURASCON

REVELIONUL

Sorcovele și biletele de plăcintă — imi-
tație de flori și imitație de spirit, — au apă-
rut pe toate piețele și la toate răspîntiile.

Sunt cele două «sine qua non» ale anului
nou: unele pentru copii, cele-l'alte pentru
toți.

Face parte din tradiție ca și poeticele co-
linde, ca și acel instrument muzical atât de ar-
monios, despre care distinsul istoriograf al
lui dom Palladu ne spune că formează una
din pasiunile estetice ale demnului bărbat, —
am zis buhaiul, — ca și acea procesiune cu că-
pălina de pore, prăjită și împodobită, cinstită
cu cîntec și cu rachiù, — obicei al celor cari
ne fac să ne 'ncureăm cu «romantele» lor
la Cooperativa în fund său aiurea, eroi ai
poemelor «Epurele 'n vioară», «Epurele pe
cracă» etc. — obicei care face pe mulți să
se umfle 'n .. șoricî, fața de venerația acor-
dată unor capete ca ale lor... Cine protes-
tează?...

Ș'apoi or cit ar fi ele de hirtie florile sor-
covei, tot sunt mai veritabile de cit cele din
obraji unor euconițe — care de obicei poartă
sorcovele la cap, — or de cit cele de ghiață
de pe geamurile proletarilor, — și chiar ca
acele pretinse flori din șerele pensioanelor și

pe ale căror caliciuri mulți fluturi calicî de o
asemenea favoare au serbat... cina cea de
taină...

Și de sigur că mai bucuos ești să fii lovit
cu florile sorcovei de copii la vîrstă de cit cu
cele statistice și retorice ale celor la mîntre,
după cum mai multă plăcere îți fac florile
ce le cumperi de la o țigăncușe pe stradă,
de cit Crini albi dia vitrinele librarilor.

Dar în afară de cadouri și bacșișuri, felici-
tări și alte desagremente, Anul nou merită
toată considerația noastră pentru excelentul
obicei al revelionului, prilej de chef sarda-
napalie pentru bucuria d'a avea de 365 de
ori mai puțin ocazia să faci prostii, să ci-
tești pe madam Smara or să te guverneze
d. Sturdza.

Iar la revelion locul de cinste îl are plă-
cînta cu bilete, ceva cam a la discursurile de
la banchete tot-deauna rostite după masă, —
avînd însă asupra acestor din urmă dublul
avantajii d'a fi foarte scurte, decî conținînd
mai puține prostii, și cite-odată nostime și
potrivite, ceea ce nu se întîmplă în multe vo-
lume de epigrame, chiar cu portretul auto-
rului.

Și bunul acesta obicei al plăcîntelor... li-
terare — să nu se confunde cu diferite navelle
și romane — pare că ar consacra pe acela d'a
încasa fără să te superi, ba chiar făcînd haz,
multe adevăruri crude din biletele ascunse
în răscoaptele foî ale plăcîntei.

Așa de-o pildă madam Smara, care se știe
cît este de susceptibilă cînd e vorba de artă,
ar citi zîmbînd următorul bilet:

Dacă nu te vrea Apollo
Fie-ți gîndurile calme:
Alți'n locul lui te-or ține
Numa 'n palmă.

Iar d. Sturdza despre care se spune că
face slujă străîn și-i trage cu limba ca cu
peria, ar înghiți fără noduri o alună dacă i-ar
eși biletul:

Olimpicele te-arătară
Ce dragă ți-e streinătatea.
Iar adversarii exclamară:
O! limbică-i activitatea!

De asemenea și d. Niger ar primi cu inima
bună o apostrofă ca aceasta, relativă la des-
coperirea d-sale științifică de care ne-am mai
ocupat, — cu acel copil care arunca la 1 1/2
anî pe tatu-său în aer:

Copilul tău fenomenal
Ca o ființă năzdrăvană,
Ce mazăț! —
Talentatu-ți mare, colosal,
L'a sfărîmat sub o coloană
De gazetă!

Și ca să 'ncheem, d. Nea Iancu Brătescu
ar mai comanda un rînd, rîzînd cu poftă,
cînd biletul de plăcîntă ar glăsuî:

De n'ar avea meseriași, cu teancu,
Cum șade numa 'ntre baterii,
Ce Krup de forță — ar deveni,
Nea Iancu!

Nu, că are revelionul hazul lui!

GRAUR.

STUDIAZĂ, MEREŪ STUDIAZĂ...

Oh! voi maritorii cari v^e puteți duce la teatru, unde aveți ocazia să simțiți bătaia inimii voastre mai accelerată, unde adese-ori sunteți mișcați pînă la lacrimi, unde cite-o dată abia v^e puteți stăpîni risul care v^e scutură tot corpul în crampe titanice, oare v^{ați} gîndit vre-o dată la sacrificiul, la munea colosală ce cheltuește acolo, artistul care cu puterea 'i creatoare, a ajuns să puie mîna pe coardele inimii voastre, și să v^e conducă pe oceanul patimei omenești!?

Nu, desigur că nu!

Voi, în naivitatea voastră, credeți că e destul unui artist de la teatru, să-și învețe pe din afară rolul, și făcînd cite-va gesturi la voia întîmplărei, să fie în stare să stîrnească din virful galeriei pînă la cel din urmă stal, potop de lacrimi, ploaie de aplauze și tunete de ris!

Nu, d-lor spectatori grațiuși și chiar negrațiuși, forța care produce în sufletele voastre aceste fenomene... meteorologice, e resultanta unei-serii de studii profunde cari răpesc artistului zile întregi, nopți întregi, viața întregă!

— Ei nu știu, d-le, că cel mai mic gest făcut chiar cu degetul piciorului, e studiat în amănunțime și în fața oglinzii; așa mi se plîngea o dată un artist de la teatru național, un prieten al meu. Da, un prieten și încă întim, căci ori cit așa fi de obscur, pot să mă laud: viu de la X artistul, mă duc la X artistul, am băut cu X artistul. Da, adevărat artist, așa trecut în budgetul teatrului și în chitanța de bir.

Studiez! studiez și iar studiez! acesta e principiul său. Eū, care îl cunoșc *en intime*, știu intru cit se adeverește înalta lui deviză.

Permiteți-mi dar, să v^e îl recomand.

E înalt, robust, cu o forță ereuleană. Fața lui roză, rotundă și grasă, fără nici o sbîrcitură, e o mască vie a sentimentelor cari îl consumă. Ochiul lui marî strălucese de mulțumire, iar buzele 'i infocate excită poftele cele mai ascunse ale gastronomului pervers. Părul său lustruit și negru se confundă cu lustrul jobenului.

Are un apetit nebun. Mîncînd, mereu mîncînd: înainte de repetiție, după repetiție, înainte de reprezentație, după reprezentație.

Insetat de glorie și de bere, după ce își aruncă peste haina lui de Conte, un palton civil, găsește, chiar în timpul reprezentației momente libere ca să se poată strecura pînă la o berărie din apropiere, unde în respectul general al chelnerilor, deșartă cu o virtuozitate adevărat artistică una după alta cite-va halbe. Și cînd revine în scenă, e în totul identificat cu rolul tragic în care de ordinar excelează.

Se albesc liniile orizontului, și el încă nu s'a culcat. E în berărie, în compania celor-l'alți artiști dramatice.

De sub jobenul lăsat pe ceafă, o viță de pîr lunecă *flotantă* pe fruntea-l asudată.

Vorbește tare despre Hamlet — nenorocitul prinț — despre celebrul monolog, despre înțelepciunea cuvîntelor: «a fi sau a nu fi».

Și cînd chelnerul îi amintește că nu e puțință de a mai fi cine-va în berărie la acea oră, se îndreaptă spre casă.

A doua-zi, cînd la ora 1, sbîrnie sub pernă agasantul deșteptător, sare în sus cu ochii inflamați și tulburî, cu privirea rătăcită; își trece cu un gest tragic mîna în pîrul său încălzit și îmbrăcîndu-se cit ai scăpăra pîatră, aleargă la teatru. După repeție trezindu-se din zăpăceala somnului, are cite-va momente de o reverie acră. Dar vocea stomacului îl recheamă la fericita realitate a birtului.

— Nici n'am timp să-mi fac digestia și iară trebuie să mă inham în mantia medievală, așa se plînge artistul, blestemînd momentul cînd l'a îmbrățișat arta.

După reprezentație, *la mème histoire*.

Asta 'i viața de artist: studiază! mereu studiază.....

Cazaban.

TEATRUL SĂTESC „COCIOC“

Idea d-lui Kalinderu de-a înființa teatre la sate n'a rămas numai în stare de simplă circulară cum credeau unii sceptici. Această măreață idee, menită să vindece populația rurală de alcoolism, pelagră, zapcii și mizerie, a trecut în domeniul faptelor, sau mai bine zis în domeniul Coroanei Cocioc, unde, cu ocazia sărbătorilor de Crăciun și anul nou, s'au dat patru reprezentații pentru țărani.

Un amic, știind cu câtă rîvnă mă ocup de tot ce atinge țărînimea, a avut gentila idee să-mi trimeată un afiș în care se anunță aceste reprezentații.

Ca să nu se creadă că aceea ce spun și voiū spune e o farsă, adaog că afișul e tipărit la tipografia Nicolae N. Voicu din str. Mihaiū-Vodă No. 17. București, și stă la dispoziția ori-cărui cititor ce 'și-ar permite să se 'ndoiască de «parola» mea.

În fruntea afișului e scris: «Teatrul sătesc Cocioc.»

Reprezentațiile au avut loc în sala de așteptare a gării Periş și s'a jucat, în zilele de 26 și 30 Decembrie și 1 și 8 Ianuarie, piesele: Lipitorile satelor, Vlăduțul Mamei, Craiū nou, Baba Hârca și Viitorul României.

«La fine — zice afișul — Briulețul și Calabreasa, dansuri naționale.»

Noi orașenii zicem *Ca la Breaza*; țărani însă, grație d-lui Kalinderu, au început să se fasolească și zic: *Calabreasa*. De ce nu Calabreza?

Tiu să observ de la început că locul pentru reprezentații a fost rău ales. Ce idee ciudată să se joace teatru în sala de așteptare a unei gări! Cu ce curaj or să joace bieții actori expuși să fie veșnic fluerați... de locomotivele care trec prin stație?

În schimb, d. Kalinderu, directorul general al teatrelor sătești, a avut o deosebită solucitudine pentru publicul spectator. În adevăr, în josul afișului scrie: «Sala bine iluminată și încălzită.» Bieții pîrliți de țărani cari horbăcăesc pe întuneric în bordeele lor și degeră în fața vetrei fără gătej de lemn, vor

da fuga la teatru ca să se lumineze și să se încălzească, nu numai la focul sacru al artei, ci în mod mai pozitiv: la lămpi sistem Auer și la sobe perfecționate.

Un adevărat chilipir pentru ei, cu atit mai chilipir cu cit prețurile de intrare la Teatrul Cocioc sunt ceva mai reduse de cit prețurile reprezentațiilor doamnei Dardée. Iată ce citim în afiș:

«Prețurile intrării: Locul I, de la 1—16, 1 leu. De la 17—36, 80 bani. De la 37—57, 60 bani. De la 58—80, 40 bani. Locul II, : De la 1—24, 20 bani. De la 25—49, 10 bani. Locul al III-lea 5 bani.»

Fără îndoială, la stalul I și II nu le dă mîna să se ducă de cit persoanelor din elita societății Cociocene, precum: macagiul gării Periş, bremzerul, etc. D. Kalinderu, ca director general, șeful stației și reprezentanții presei au probabil intrarea gratuită cu bilete de favoare.

Stalul al treilea însă, care nu-i așa scump, sunt convins că-i plin tot-d'a-una.

O întrebare însă: ce te faci cu militarii și cu studenții cari, conform uzului, au prețuri pe jumătate la teatru?

Evident, d. Neacșu, călăraș cu schimbul, sau Tănăsică Papălapte, student în clasa doua rurală din Cocioc, au tot dreptul să ceară ca să li se vindă stalul al treilea cu 2 bani și jumătate. Și iată un mijloc nemerit ca să se pună în circulație micile monede divizionare de curînd bătute pa cari ministerul de finanțe le ține închise în pivnițe, și în același timp să se fabrice noi monede de cite 1/2 ban.

Altă cestiune pe care prețurile de intrare ale Teatrului Cocioc o pun pe tapet este și aceea a onorariului ce primesc artiștii acestui teatru. Cînd prețul stalului al treilea este 5 bani și 2 bani și jumătate, ce lefuri or fi încasînd actorii?

Eū presupun că, afară de lelea Marghioala, celebra primadonă a trupei, și de neica Toader Buturugă, vestitul tenor de forță, pentru a căror angajare d. Kalinderu a trebuit să facă sacrificiul de-a le plăti cite 1 leu și 75 bani sau chiar 2 lei pe lună, afară de acești artiști de lux, salariile celor-l'alți nu trec peste un leu nou lunar.

Am uitat să spun că afișul mai menționează că, după fie-care reprezentație va urma cite «un mare bal». Ne fiind însă cronicar monden, chestia marelui bal o las în seama confratelui Claymoor de la «L'Indépendance Roumaine» care nu va întirzia de sigur să descrie în termeni lirici ravisantele toaete ale șarmanțelor Cociocene cari au dansat «Calabreasa».

Eū, pentru a încheea, mă mărginesc să urez teatrului sătesc din gara Periş succes. Și nu mă îndoesc că va avea mare succes, pentru că nimeni nu poate susține că un teatru instalat la Cocioc nu va face nici o brînză.

Tarascon

IMPROVIZAȚIE

Dați-i virtos cu băutura,
Jucați un vesel tontoroși;
O mie nouă sute doi
Sosește, iată-l, strigați ura.

Venit-a oare cu lei noi?
Aceasta e cimilitura
Ce 'ngrijorat rostește gura
A fie-cărui dintre noi

Din anul asta ce o să iasă?
Enigmă grea și ne 'nțeleasă
Ca și un suflet de femeie.

Cătați răspunsul și să vie
O sticlă încă. Cine știe,
La fund găsi-vom vre-o idee.

Jorj.

HI, CUMETRIȚA!... HI, CUMETREA!...

Nea Ion, dă Sint Ion, era 'n draei!... O
linase dă 'dimizeață dă coadă și să *matosise*,
creștinul, să zică ce 'i aia!

Da, la orma-ormei, ia-mi stați!

Cum naiba nu era să se *malosească*, zo, așa,
cînd toată ziua-bună ziua era *ono-mastica*
'mnealui?.. Spuneți cum, de?!

Dăi colea c'un preten doné vinișoare:

— Să trăești, cumetre!..

— Mersim, așisderea!..

Dăi dineoaci cu altul:

— La mulți ani, cumetre...!

— Și 'mneata asemeni!..

Și «cioc-cioc», cu unu și cu altu, pînă ce
s'a făcut turtă, adicăteala, știi așa, cum șade
bine românului dă ziua lui.

Și asta n'ar fi fost nimic, dacă nea Ion s'ar
fi potolit la *înglindiseală*

Da dă unde așa ceva?! Cumătru are arțag
cînd să pilește. Umblă forfota dă colo pînă
colo. Tună și fulgeră ca sfintul Ilie și caută
rică la toată lumea.

Și cine caută, găsește!.. Și nea Ion a gă-
sit'o...

Uite'l! Iese dă păr dintr'o curte cu cumă-
tra Luxa... Săracul, după ce era «udat» pă
din năuntru, acum e learcă și pă din afară..
Picură apa dă pă dînsul, mai abitur ca la a-
vuzul din Cismegiu...

Trage 'mnealui pă cumătra dă păr, da și
cumătra 'i trage pă unde nemerește!..

Ii dă virtos la ghionțuri și 'l zăgirie pă față
dă 'i merge untul...

Și țipă!.. Of, Doamne, cum mai țipă!..
Țipă ușor, dă sâr vecinii speriați și aleargă
ca să vază cum și ce fel s'a 'ntimplat danda-
naua!..

Și cu adevărat ce draeu o fi făcut nea
Ion?... Da ce să bate cu Luxa și dă ce e
scăldat așa?..

N'am vreme să vă dau răspunsul, pen'că
iaca sosesse vardiști carii, ajutați dă vecini și
dă drumetși, despart pă încăerați și 'y duc la
secție.

Hai și noi după ei să vedem ce come-
die e!..

— Auzi 'mneata!.., strigă nea Ion. Să mă
facă pă mine de batjocură. Da merg și pîn'
la tribunal dacă e vorba și nu las ca să treacă

asta cu una cu două... Să și *tracteze* vorbele,
că dă nu, are *afere* cu mine...

— Ce vorbe, zice comisarul.

— Ale care mi le-a zis...

— Da ce 'a zis?

— Ești știu una și bună: «Să și *tracteze* vor-
bele!» Da ce sunt eu curca ei ca să mă ude
ca pă Ucigă'l-Toaca?

— Da nu lua seama la dînsul, dom'le comi-
saris, zice Luxa... Nu 'l vezi că e băut?..

— Da ce 'i-am băut banii tăi, strigă nea
Ion furios. Ești 'i-am muncit, că 'i-am băut..
Da 'mneata femeie văduvă, cu fete mari, să'mi
zică așa vorbe. Păi, nu merge! *Tractează*
vorbele...

— Dar ce 'i-ai zis?... întrebă comisarul pe
cumătra Luxa.

— Da nimica, dom'le comisar.

— Cum nimica? răcnește cumătrul. Ei,
asta mă bagă în *cremenul* și mai multe nu...

— Stai, bre, omule, nu te uiti! zice comi-
sarisul... Stai să vedem de ce e vorba și pe urmă
să te'nfuri!..

— Să și «tracteze» vorbele...

— Lasă că și le retractează, numai să vedem
cum stă chestia priciniei, la spune, coană
Luxo, cum stă comedia?

— Păi, stai să vezi, dom'le comisar. Cu-
mătru, — pen'că știi că mi-a botezat pă Săn-
dina, — Cumătru zic...

— Mai bine nu 'i-eram că prea ești a
dracului!..

— Cumetre, ține-ți limba 'n gură... Zi mai
bine c'asa a vrut D-zeu.

— Ba draeu!

— Iar ai început, zice comisarul. Așa nu
mai isprăvim nici o dată...

— Isprăvim dacă își «tractează» vorbele...

— Fii cu răbdare, omu lui D-zeu... Lasă
să termine cucoana.

— Cumătru zic vine la mine.

— Dacă n'ai venit 'mneata la mine... Nu
'i-e rușine să 'ți fie!.. Știi că e ziua mea
și să nu vii!.. Cumătra 'mi ești tu ori-ce
draeu mi-ești!..

— Lasă imputările pe urmă și lasă pe cu-
coana să urmeze...

— Așa, dom'le comisar... Cum intră în
curte, băgai dă seamă că e *candriu*.

«Ei, tac, imi zisei, cumătru s'a *mabit* dă
ziua 'mnealui. Bravos!»

— Par'că 'mneata nu tă «pilești» la ziua
d-tale!

— Nu zic ba; dar n'am arțag...

— Ai pirtag...

— Da înțelegeți o dată creștinii lui D-zeu
c'asa nu mai isprăvim nici o dată... Vă rog
lăsați vorbele că ne-apucă noaptea... Și, dacă
nu sfinșiți mai repede, vă trintesc la amîndou
un proces-verbal să vă eurgă peticele...

— Ba să nu faci asta, dom'le comisar,
strigă Luxa speriată, pen'că eu nu sunt vi-
novată cu nimic...

— Dacă e așa isprăvește...

— Da, da, dom'le comisar.. Cum intră
cumătru, în loc de «bună ziua!» «Mulțumim
d-tale! mă ia la trei-păzește... Ești nu zic ni-
mic... Il vedeam că nu e 'n toată firea...

— Acum mă faci și nebun... Nu era destul
ce mi-ai zis... Mă faci și...

— Vez eu c'o să te bag la putină... Ori
taci, ori de unde nu... Vardist!..

— Am tăcut!

— Sfirșește, cucoană...

— Da, dom'le comisar... Pă urmă nici
una nici două, mă ia dă mijloc și zor să mă
pupe... Auzi!.. Auzi!..

— Era ziua mea și trebuia să ne pupăm
ca cumetri ce suntem...

— Ești 'i zic binișor: Da stai binișor cumé-
tre că ne vād fetele și vecinii, și 'i mai mare
risul! Ei, ași!.. Și mai rău... Mă zbut, scap
dă'n mina 'mnealui și 'i zic furioasă, să 'nțe-
lege, pă cînd 'mnealui cădea est colo cu bă-
lamalele 'n sus: «Cumetre, ești beat ca un
porc! Nu 'ți e rușine obrazului!» Atit 'i-am
zis... Atunci s'a făcut foc... M'a 'njurat și
s'a repezit la mine strigînd: «Ești beat, ești
porc!..» Ca să scap de dînsul am luat do-
nița și am dat cu apă...

— Și m'a făcut că draeu...

— Ce-ai căutat ai găsit, tot nu te-ai bote-
zat dă Bobotează..

— Cam da!.. Vorba e ca să 'ți «tractezi»
vorbele că'mi stau în git...

— Retractează-le, cucoană! — zice comi-
sarisul împăciuitor...

— Da le «tractez», dom'le, păcatele mele,
le «tractez»... Da nu știu cum... Ce e aia
«tractez»?

— Adicăteala va's zică — zice cumătru, —
că 'ți iei vorbele 'napoi și 'ți pare rău că le-
ai zis.

— Imi iați vorbele înapoi și 'mi pare rău
că le-am zis... Iaca'am «tractat»...

— Bravos, cumătra! Așa tă vrea... Ș'acum,
cu voia lu do'n comisar, ad' laba 'ncoă și să
ne pupăm în chip dă împăcare...

Cumătra se strîmbă.

— Ei, aida de!.. Nu mai face mutre, cu-
metriță.. Știi că e ziua mea.. Ion sint Ion!..
Ș'apoi suntem rude, nu străini!

— Asta da... mai merge...

Și cumătra 'i dă mina și 'l pupă, zicînd
cu haz:

— Ei, bată-te cioarele, cumetre. Da năzdră-
van mai ești cu «tractatul» d-tale!..

— Ș'acum ai să fac «tratație» c'un kil dă
vin și un sifon...

Și... lucrurile s'au împăcat la neica Ghiță
din colț mai abitur ca la secție... Pă la zece
seara cumătru și cumetrița, *făcuți* în lege,
cîntău de mama focului:

Hi!.. Cumetrița, hi, cumetrea,
Mai încet cu dragostea!..

Și cu cit cîntău, cu altit să și pupău...

Taman Lapont

ULTIMA ORĂ

DIMISIA LUÎ DOM PALADU

Am intirziat cu cite-va ore apariția
prezentului număr al «Zeflemelei» pen-
tru a aștepta să se confirme marele,
corpulentul eveniment.

Vai, e adevărat: amicul nostru dom
Paladu nu mai e finanț, din cauza legii
asupra primelor zahărului.

Tot zahărul, tot afurisitul de diabet
i-a jucat festa!

Pentru că marile dureri sunt mute,
nu vom vorbi mai mult; vom vorbi
însă în numărul viitor.

STROFE ȘI APOSTROFE

BOBOTEAZA D-LUI VĂRNAV

Cînd am auzit
Că te-ai convertit
Și de Bobotează
Sturdza te botează
În legea ocultă,
Mirarea 'mi fu multă.

Știam adevărul:
Lupu 'și schimbă părul,
Dar năravul ba.
Ș'acum, iacă na:
Că Scărlat Vărnăvu
Schimbă și năravu

Năravul, înzist,
Dea fi carșisit;
Ceea ce 'nsemnează
Un om ce visează
Pure idealuri
Iar nu cașcavaluri.

Naivi fără minte,
Visa-vom naînte
Noi ceștia care
Purtăm în spinare
Crucea, semn trist al
Unui ideal.

Mată te vei duce,
Ușor, fără cruce,
Să 'ncasezi simbricie
En gros la Regie...
La naiba deci visul,
Vivat bectemisul!

Idea cea mare
Ca muc de țigare
Aruncat-ai jos.
Bravo, prea frumos,
Domnule Scarlat
Ești practic bărbat.

Dar, find la regie,
Te rog dă-mi și mie
Vr'o tonă de sare.
Am nevoie mare
Pentru «Zeflemeaua» —
Cînd te-oiu da căteaua.

Cyrano.

PIRPIREL NU E BĂIAT INGRAT !

— COMEDIE INTR'UN ACT —

SCENA VI

Aceiași, hamalii.

Hamalul. (incet) Pst! domnule! (face semn lui Costică că vrea să ia canapeaua).

Costică (sculindu-se, către d-na Mang.) Pardon, un moment... (ia pe hamal în partea cealaltă a scenei, incet:) Ce mai e?

Hamalul. Canapeaua și ale două foteluri.

Costică. (incet) La dracu! pianul n'a fost de ajuns?

Hamalul (incet) D'abia s'a urcat la 200 de franci.

Costică. 200 de franci un piano Erard?

Hamalul. (incet) Ei ce vrei, mi-a poruncit să dau jos canapeaua și fotelurile...

Costică. (incet) Nu mai mie mi se 'ntimplă

asemenea lucruri. Nu vezi că stă cucoana pe ea! Ce să fac? ..

Hamalul. Spune-i că a venit tapițeru.

Costică. (Incet) Bună idee... mersi... (Tare) Scumpă doamnă, sunt desolat, dar uitasem... ați venit tapițerii să ia canapeaua... să-i schimbe fața.

D-na Mang. Spune-le să plece. E plicticos să fii deranjată la fie-care moment!

Costică. De, eu le-am poruncit și... și ar fi caraghios să-i expediez.

D-na Mang. (Sculindu-se furioasă) Bine! S'așează pe fotoliu, hamalii iați canapeaua! Trebuie să spuți tapițerii să vie în altă zi. Par'că ai făcut-o intradins.

Costică. (pirlit) Zău, nu e vina mea (joc mut. Un hamal vine la spatele doamnei Mang. care nu'l vede și arată lui Costică că vrea să ia fotoliul. Costică rugător:) Trebuie să ducă și fotoliurile!

D-na Mang. (sculindu-se) Admirabil!...

Atunci pe ce-o să ședem?

Costică. Mai avem scaune. (Hamalii es)

SCENA VII

Aceiași, fără hamalii.

Costică (transportat) De-acum nimeni n'o să ne mai tulbure!

D-na Mang. (cu amărăciune) Parol? N'ai chemat și ceva zugrav și timplari?

Costică. Îți par ridicul, sunt sigur! De bucurie că o să te văd, uitasem. N'o să 'mi porți pică pentru neglijența asta. Nu-i așa?

D-na Mang. (indulcită) Sunt nedreaptă. Dar începusem așa de bine! Cum o să mai găsim acum înflăcărea de adineao?

Costică. Nu'ți fie frică. Am eu un mijloc. Să dejunăm.

D-na Mang. Ah bravo, mi-e foame strașnic! Ce avem de mâncare?

Costică (punind masa) Iere... un pui fript, prăjituri și Cotnari...

D-na Mang. Eu pui masa... farfuriile!

Costică făcînd pe chelnerul) Farfuriile... îndată mă rog!

D-na Mang. Pahare, cușite... și două scaune. Nu-i vorba că două au și rămas.

Costică. Imediat, mă rog. Șezi colea în fața mea. Nu, sunt prea departe. Mă dau mai aproape (schimbă locul).

D-na Mang. Îți spuși d'înainte că am o poftă de mâncare teribilă, și n'o să fac pe rușinoasa.

Costică. (facîndu-i o tartină) Ce 'mi dai în schimbul acestei tartine de iere negre?

D-na Mang. Doi ochi și mai negri.

Costică. (sarutînd-o) Vrei Cotnari?

D-na Mang. Și dacă m'oiu îmbăta ce ai să faci?

Costică. Nebunii! (o îmbrățișează).

D-na Mang. Nu te prea lăuda. Și mai întâi nu se sărută cu gura plină.

Costică. Mie de tine mi-e foame.

D-na Mang. Făci rău, Puiul prețuește mai mult de cît mine; e mai fraged și n'o să se apere.

Costică. (transportat) Nu'ți spuneam eu că o să începem iar de unde-am lăsat?

SCENA VIII

Aceiași, hamalii.

Hamalul. (strigînd) Domnule, ne trebuie masa...

D-na Mang. (sculindu-se) Ah! E prea din

cale-afară. N'o să 'mi mai spuși acum că n'o faci într'adins.

Costică. sculindu-se) Pe onoarea mea...

D-na Mang. (incet) Intîlnire amoroasă-î asta, orî ce?

Costică. Te conjur...

D-na Mang. Mă rog, mă rog... Mai bine mă duc... împreună cu mobilele..

Hamalul. (lui Costică) Putem să luăm masa?

Costică. (exasperat) Da, da, luați tot... gheridon, perdele... luați și ceasornicul, dar să nu vă mai întoarceți că vă ia și pe voi dracul!

Hamalul. (cșînd cu masa și cu scaunele) Mulțumim! Astea cred c'o s'ajungă. (iese)

Costică. Ah! Calăi, ... mizerabili! Nu mai pot!

SCENA IX

Aceiași, fără hamalii.

D-na Mang. Ce însemnează asta?

Costică. (prăpădit) Îți par de sigur caraghios și stupid. O să'ți spun tot. Mi-a pus sequestru pentru un fleac de datorie; astăzi mă vinde cu toba; mi s'a vindut intai pianul, apoi canapeaua și fotoliurile, și în sfîrșit ultima sfărămătură din acest naufragiu: masa. Am vrut să-te fac să nu simți dezastul. Nu s'a prins. Atît mai rău.

D-na Mang. — De ce nu mi-ai spus-o mai curînd?

Costică. Ți-ai fi făcut foarte proastă idee de mine.

D-na Mang. Nicî de cum. Din contră, e foarte hazliu.

Costică. Crezi? — Ai inimă prea bună.

D-na Mang. Romanul nostru se complică. Căutam să ne fabricăm amintiri adineao. Ei, iacă.

Costică. Zău? Nu ești supărată pe mine?

D-na Mang. Ce, e vina ta? Uite, era visul meu să duc cu tine viața de boem. Trebuie să fie foarte nostimă.

Costică. Nostimă, cînd nu'ți vinde mobilele

D-na Mang. Ce, ai nevoie neaparată de mobile ca să mă săruți? (rizînd) La donna e mobile!

Costică. (luînd'o 'n brațe) Oh! Drăguțica mea! Puișorule! (s'aude soneria).

D-na Mang. Jos?

Costică. Nu mai aștept pe nimeni. N'a mai rămas nimie.

D-na Mang. (incet) Sst!

Vocea d-lui Mang. (afară) Allo!... Pirpirel!

D-na Mang. (incet) Doamne sfînte... Bărbatu-meu!

Costică. (incet) El mai lipsea! ..

Vocea lui Mang. Știu că ești acasă...

D-na Mang. (incet) El e!... Bănuește ceva!

Costică. (incet) Da, de unde? Dacă ar bănuși ar fi spus: «în numele legii», nu allo!

D-na Mang. (incet) Sunt pierdută.

Costică. (incet) Intră colea în odăiță, incuii ușa... și nu vor avea cheia de cît o dată cu viața mea. (o trece în dreapta și incue).

Vocea lui Mang. Ce dracu, Pirpirel; deschide odată.

Costică. Îndată 'ndată! (deschide).

(Va urma)

PLEDOARIA D-LUI MACEDONSKY

D. Al. Macedonsky, marele nostru poet, comunică prin revista sa «Forța morală» că s'a înscris printre cei cari vor apăra pe tinărul Caion la curtea cu jurați în cunoscuta afacere a pretinsului plagiat Caragiale.

Suntem informați că d. Macedonsky a pregătit următoarea pledoarie în versuri decedent-simboliste :

Vă rog să aveți clemență pentru un efeb necopt
A cărui vîrstă este de zece ani plus opt ;
Să nu l' bagați în ochi cu umede tenebre,
Căci simt fiori spasmodici trecîndu-mi prin vertebre ;
Simt reci fiori și geaba mi-arunc pe umeri șuba,
Spectacolul-i oribil : Caion mergînd cu duba !
Să piară tristul gîde și duba să aștepte,
Caion e fraged încă, se poate să se îndrepte ;
În pieptu-i azi un demon există 'n protoplasma,
Dar cugetu-i e încă mai alb ca o fantasma,
Și pur cum e izvorul ce 'n salturi cadente
Coboară de pe munte spre văile smălate.
Iertați-l ! Indurare ! De mîini nu-i puneți lanț,
Lasați-l să se prîndă 'n al vieți vesel danț,
Și liber să respire parfumul vesperal
Ce redeșteapt un inger în vilul animal !
Sub nasu-i suspendate stau încă stalactite,
Indiciu că-i la vîrstă cînd totul se permite ;
Deci nu svirlîți în ochi pe cel lovit de streche,
Ci — maximum — cu toții să l' trageți de ureche,
Și să-l trimiteți iarăși să frecventeze școala
Să nu și mai bage nasul unde nu i fierbe oala.

Delamișii.

DIN FARSELE LUI TONNY BACALBAȘA

În de curînd aparutul ziar socialist «România Muncitoare» amicul meu Alexandru Ionescu povestește cite-va glume și farse d'ale neuitatului Anton Bacalbașa.

Iată una din aceste pozne :

Singurul lux, — p'atunci, — al lui Tony era ca după masă să fumeze o țigare bună, *specialitate*... de 10 bani !...

Dacă avea ceva zeamă de franci își cumpăra un pachet cu țigări ; dacă nu, se mulțumea c'o singură țigare.

Într'una din zile, mîncase, se'ndopase bine cu cartofi și murături, și-am plecat cu el să ne luăm țigări de la o băcanie din strada Academiei.

Lîngă teșgheaua negustorului, p'un scaun, sta popa Nae de la biserică Enei, avînd alături o sticlă c'un rest de la... o țuică mică !...

Tonny era în vervă. Cum văzu pe popa cu respectabilul său nas de culoare în opoziție cu principiile liget anti-alcolice, îl întimpină :

— Ei... hai noroc părinte !...

Popa, surprins d'ășa manifestație, răspunse cam timid :

— Noroc, taică, noroc !

— Ei, da' ce făcuși părinte cu procesu ?

— Ce proces taică ?

— Cum ce proces ? Cu procesu ăla... nu ști ?

— Care proces frate ? Răspunse popa, ca și cum ar fi vroît să-și aducă aminte de vre-un proces.

— Ei, asta-i... n'ai ținut d-ta în tovarășie cu ăla, panorama electrică la gara Berbeci ?

— Eă ?

— Cum, frate, ai uitat cînd ai dat jurămint lu ăla... cum îi zice ? care îți furase galenții cu motor al coanei preotese ?

Popa rămase uimit, iar eă, care abia își țineam risul, temîndu-mă să nu înțeleagă popa că-și bate joc de el, intervenii repede :

— Nu, Tony, părintele e d'aci, e părintele Nae de la Biserica Enei, îl semuești pesemne !...

— Ei taci ! Cum, adică nu ești d-ta, părintele Priscoci cu ăla, cu procesu cu panorama ?

— Nu, taică, n'am ținut în viața mea panoramă !

— Uite, d-le, ce asemănare afurisita !... Juram, părinte, că ești ăla cu boclucu cu panoramă !

Dacă-i așa, ia dă «cetațene» o țuică la părintele și nouă două țigări *specialitate* !...

— Mulțumesc taică ; da' știți c'avuseși haz cu panorama d-tale ? Zău, ia spune-mi și mie ce-a fost acolo la... Berbeci, — cum îi ziseși, — cu panorama ?

— Ei, e lungă afacerea cu panorama popii, părinte, n'am timp, m'așteaptă Europa !... Bonjour cu plecaciune !...

A doua zi, cînd m'am întilnit cu popa Nae, m'a întrebat să-i spun cine era ăla cu panorama.

— ăla era Anton Bacalbașa, părinte ; socialistul ăla — n'ai auzit de el prin gazete ?

— Ei așa ; ăsta e, frate, afurisitu ăla ? Da' mic ș'al dracului !... Bătă-l pustia să-l bătă !... Cum văz eă, și a bătut joc de mine, ai ?

— Apoi, de, părinte, așa mi se pare și mie !...

— Ptiu, juratu dracului !

La povestirea amicului Ionescu, să adaug și eă una.

Tonny era la Teatrul Național. În vestibul zărește pe tinărul poet și autor dramatic R. R și se duce drept la el, cu mina 'ntinsă :

— Bonjour fiu răsfațat al muzelor.

— Bonjour, domnule Bacalbașa.

— Ei, care va să zică te ocupi serios de teatru ?

— De, viu regulat.

— Foarte bine, îmi place, am atîzit că lucrezi la o piesă. Piese originale, domnule, iată singura salvare a Teatrului nostru !

— Da, scriu o piesă, răspunse cu timiditate poetul, temîndu-se ca neîmblînzitul Tonny să nu l' ia peste picior.

— Bravo, sunt convins că o să reușești. Dar, ia ascultă, eă nu mai viu de mult pe la teatru, dumneata care vii regulat îl cunoști bine, nu-i așa ?

— Așa cred, zise modest poetul.

— Cunoști pe artiști ?

— Da.

— Repertoriul ?

— Sigur.

— Te rog atunci să-mi dai o deslușire.

— Cu mare plăcere.

— Rogu-te ia spune-mi în ce parte este closetul aici ? șopti foarte grav Tonny la urechea bietului poet, care rămase zăpăcit, yzînd că toată conversațiunea de pînă atunci nu avusese alt scop de cit ca Tonny să-i ceară o așa de prozaică informațiune.

SĂ TRĂIASCĂ POEZIA !...

Ce te plîngi ? !... Că n'avem lemne ? !

Că nu ne-am plătit chiria ? !

Că nu's haine, că nu's ghețe ? !...

Să trăiască poezia ! !

Nu te'mbătă famul gloriei ? !...

Mă adoră România !...

Cîte laude !... Cîți lauri !...

Să trăiască poezia ! !

Ce mai vrei ? !... De-oîu muri mîine

Tu 'mi vei admira statuia,

Veți citi discursuri multe :

Să trăiască poezia ! !

Asta 'i soarta celor care

Se hrănesc cu fantazia

Și cu visuri mincinoase :

Să trăiască poezia ! !

De vei rămînea pe drumuri

Nu fă, dragă, nerozie

Să te plîngi că nu ai pîne :

Să trăiască poezia ! !

Carol Serob

CUTIA CU SCRISORI

Primum următoarea scrisoare :

Doamnăle Ranetti,

În momentul cînd a trebuit să plec la o întîlnire ce aveam cu o damă măritată, îmi aruncă ochii pe volumul d-tale *Ahturi și Ofuri*. Întîmplarea face să c'tesc *Bătăie pe toată linia*.

E o bucată minunată și de spirit, — ca toate bucațile d-tale, dar, un dar... relativ la bucată de mai sus. D-ta zici :

Amorezatul bate 'n ușa
Iubitei lui ce'i măritată
Și-i bate inima la gîndul
Că norocirea o să l' bătă.

O fi, eă nu zic alt-fel, dar din practică și-o spun că îți bate mai mult inima la gîndul că *bărbatul* «o să l' bătă».

Atît aveam de zis.

Nu sunt de loc fricos, dar e așa cum și-o spun eă mai sus ; deci pentru ediția viitoare, care și-o doresc și cred că va fi cit se poate de apropiată, ad'o nene din condei cum în felul cum zisei.

Petrecere bună de sărbători, și să ferească D-zeu pe dușmanii mei de dragoste cu femeea măritată.

Plec ; și bun succes.

Cititor din Galați.

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

Slatina

Lul Miramar

Cu pana ta minjita-i trei teste,
Ca să descrii întreaga poezie
A unui bal lipsit de simfonie,
Punînd p'ai tai prin groase ghilimele.

Te-ai îngînat citînd a ta prostie
Ce revela un juvaer de stele.
Nici n'ai gîndit, că glasuri mai rebele,
Vor detesta a ta cacofonie...

De cit să faci, ca sexul să suspine
D'atîtea mutre prea simandicoase,
Îți dau un sfat ce cred că și-ar convine :

Mai bine ai sta să cinți pe sub terase
Sublimul cînt al dragostei divine,
Căci, în «compte rendu», deveniși Tânase.

Gest.

Giurgiu

NENEA TRAIAN ȘI DAMELE

Din Giurgiu ni se comunică următoarea cartă de invitație tipărită pe hîrtie «pembé» :

Stimată Domnișoră,

Voind avea fericirea de a vă mai revede frumoasa și grațioasă Icoana a chipului D-stră, îmi fac plăcerea prin presenta de a mai veni cu cea mai înaltă considerație și perfectă indulgență ce posed asupra D-stră, spre a vă ruga să bine-voiți de a mă mai Onora cu prezența D-voastră la

MAREA SOAREA DE DANS

care va avea loc Duminică 6 Ianuarie 1902, în

AGREABILUL SALON IMPERIAL

Cu deosebltă stimă, TRAIAN MARINESCU.

De sigur d. Traian Marinescu este un antreprenor tot așa de agreabil ca și salonul său. Agreabil și galant cu damele, ceva de speriat, pe onoarea mea !

Nu mai un bărbat agreabil poate să pc-

seadă o perfectă indulgență asupra stimate-
lor domnișoare a căror frumoasă și grațioasă
icoană a chipului dumnealor voește a avea
fericirea de a o mai vedea la marea soarea
de dans.

Bravo, nene Traiane.

diurgevo.

RECLAMĂ AMERICANĂ IN LIMBA CHINEZĂ

La Teatrul Liric din București a dat o re-
prezentare deunăzi artista Julie Kopacsy.

Nu știm cum o fi fost reprezentarea, dar
reclama ce i s'a făcut prin foii volante împăr-
țite pe străzi este pur și simplu delicioasă :

Reproducem fără comentarii inutile :

•Este o cîntăreață excelentă artistă de mare
merit posedă o voce bună și este o individuali-
tate interesantă, modul ei d'a juca este natural
și plăcut, de statură mare și inpuțătoare.

Aprobat că posedă secretul d'a captiva publi-
cul, plină de temperament de natură vioaie cea
ce o face una din cele mai bune subrette.

D-na Kopacsy, cîntă coloratură ca Lehmann,
joacă ca Mark și dansează ca Fuller, uimește cu
briliantele ca Derville, după ce repetase fie-care
parte din repertoriul s'a văzut și aplaudat cu
succes talentul său».

POȘTA ADMINISTRAȚIEI

D-lui Grosu, Craiova.—Rog trimeteți măr-
cile ca să vă putem expedia numerile.

Librăriei Gheorghiu, Brăila.—Avem de-
positar în localitate pe d. Kostomyris. Regretăm.

SALA EDISON.—In fie-care Marți,
Joi și Duminică, bal mascat.

D-nii librari și debitanți de ziare din
provincie sunt rugați să ne anunțe la
vreme în caz când numărul foilor tri-
mese nu este suficient.

MIRCEA G. PETRESCU
FOST MAGISTRAT
AVOCAT

S'a mutat în Str. Riureanu, 2

(Lângă Palatele Justiției și al Poștelor)

BUCURESCI

CONSULTAȚII de la 8—10 a. m.

A apărut volumul :

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o pre-
față de Anton Bacalbașa.

Prețul 1 Leu și 50 bani

In București se găsește de vânzare la : «L'In-
dépendance Roumaine» și la librăriile Socec
și Alcalay.

CEREȚI

CONSERVELE

STAICOVICI

A apărut volumul :

SPRE INFINIT

Versuri de d-ra Maria Popescu

Il recomandăm călduros cititorilor.

MUȘTAR

DIAFAN
ȘI CU
MUȘULET

DIN FABRICA DE LA FILARET

STAICOVICI

De vânzare la toate magazinele principale

DEPOSITUL GENERAL

Depoul de conserve : STAICOVICI

STR. REGALĂ, 11 bis.

BUCUREȘTI

MEDALIA DE ARGINT

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ

Produselor farmaceutice

ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS

1900

A.

ALTAN

OVULE ȘI SUPUSITOARE

DE

GLICERINA SOLIDIFICATĂ

(singurele aprobate de cons. sanitar superior)

FURNISORUL
Curței Princiare

STRADA BATIȘTE
BUCUREȘCI

INSTALAȚIUNE SPECIALĂ

PENTRU

OXIGEN

LABORATOR SPECIAL

PENTRU

— ANALISE DE URINA —

„DROGHERIA UNIVERSALA“

TOMA BRĂTULESCU

București,— Calea Griviței No. 145,— București

RECOMANDA

REGINA ȘI IDEAL

CEA MAI BUNA APĂ ȘI PASTA DENTIFRICE

Flaconul 1 Leu și cutia 75 Bani

DUPĂ TEATRU, DUPĂ OPERĂ, DUPĂ CONCERTE, TOATĂ LUMEA ÎȘI DĂ
„RENDEZ-VOUS“

LA

BERARIA

COOPERATIVA

PIAȚA TEATRULUI

Și cu drept cuvînt, căci: excelentele mîncări reci, berea Oppler (Peleş) de calitate
superioară, vinurile delicioase precum și conștiințiozitatea prețurilor și serviciului
acestei berării împacă gusturile clientelei celei mai exigente.